

Arrest

nr. 76 977 van 12 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 15 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van een *“mondelijke weigering voor de verantwoordelijkheid van behandeling van de asielaanvraag”*.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. SCHOUTEN, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster dient op 16 maart 2011, samen met haar vier minderjarige kinderen een asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten.

Bij nazicht van de Eurodac-databank blijkt dat verzoeksters vingerafdrukken op 14 augustus 2010 werden genomen te Polen en op 20 augustus 2010 in Frankrijk, waar zij telkenmale een asielaanvraag heeft ingediend.

Op 18 maart 2011 wordt verzoekster gehoord in het kader van een eventuele terugname door Frankrijk of Polen.

Op 1 april 2011 worden de Poolse autoriteiten verzocht verzoekster terug te nemen op grond van artikel 16, (1) c van de Europese Verordening 343/2003/EG van de Raad van 18 februari 2003 tot vaststelling

van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij één van de lidstaten wordt ingediend (hierna: Dublin-II-Verordening).

Op 4 april 2011 gaat Polen akkoord met de terugname van verzoekster op grond van artikel 16 (1) e van de Dublin-II-Verordening.

Op 3 mei 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, die bij aangetekend schrijven aan verzoekster ter kennis wordt gebracht. Verzoekster dient een vordering tot schorsing en nietigverklaring van deze beslissing in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die op 18 januari 2012, bij arrest nr. 73 380 de vordering verwerpt.

Op 18 mei 2011 laat verweerder aan Polen weten dat de termijn van overdracht conform artikel 19.4/20.2 van de Dublin-II-verordening wordt verlengd daar verzoekster is ondergedoken.

Op 8 juni 2011 oordeelde de voorzitter van de arbeidsrechtbank dat Fedasil een opvangplaats diende te voorzien voor verzoekster en haar vier kinderen.

Op 17 juni 2011 verklaart verzoekster haar gekozen woonplaats over te brengen naar het Fedasil Opvangcentrum te Arendonk.

Op 11 oktober 2011 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

Op 24 november 2011 richt verzoeksters raadsman een fax aan de Dienst Vreemdelingenzaken met de vraag of verzoekster nog steeds als 'ondergedoken' of 'vermist' wordt beschouwd.

Thans vordert verzoekster de schorsing en nietigverklaring van "een mondelinge beslissing tot weigering van de behandeling van de asielaanvraag".

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve werpt de Raad een exceptie op van onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring van de 'mondelinge beslissing'.

Verzoeksters vordering is gericht tegen de "*mondelinge beslissing tot weigering van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster*".

Een beroep tot nietigverklaring dient krachtens de artikelen 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2 van de Veemdelingenwet, een individuele beslissing genomen met toepassing van de wetten betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen tot voorwerp te hebben. "*Voor het begrip «beslissing» of «bestuurshandeling» kan worden teruggerepen naar de inhoud die de Raad van State er in zijn contentieux aan geeft: teruggrijpend naar de onderwijl klassiek geworden definitie van VRANCKX wordt bedoeld een uitvoerbare beslissing, zijnde een handeling waarbij wordt beoogd rechtsgevolgen in het leven te roepen of te beletten dat zij tot stand komen, met andere woorden waarbij wordt beoogd wijzigingen aan te brengen in een bestaande rechtsregel of rechtstoestand dan wel zodanige wijziging te beletten (vaste rechtspraak: zie J. BAERT en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 1996, 14)" (Gedr.St. Kamer, 2005-2006, nr.2479/001, 93).*

Ook mondelinge beslissingen kunnen vatbaar zijn voor een beroep tot nietigverklaring voor zover hun bestaan en inhoud bewezen is en zij rechtsgevolgen sorteren die onmiddellijk en rechtstreeks nadeel berokkenen aan de verzoekende partij .

Om een ontvankelijke vordering te kunnen instellen dient verzoekster vooreerst aan te tonen dat er een beslissing is genomen. In geval van een mondelinge beslissing mag van verzoekster worden verwacht dat zij hiervan minstens een begin van bewijs bijbrengt.

Verzoekster zet in haar verzoekschrift onder de hoofding "feiten en retroacten" het volgende uiteen:

“(…)

Op 03.05.2011 nam de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf met het bevel om het grondgebied te verlaten. (stuk 1)

Verzoekster diende een beroep tot nietigverklaring in tegen deze beslissing. Dit beroep is nog hangende.

Verzoekster diende het opvangcentrum te Houthalen-Helchteren te verlaten met haar vier kinderen. Ze heeft dan haar huidige advocaat geconsulteerd die een kortgedingprocedure opstartte tegen Fedasil teneinde een veroordeling te bekomen tot het geven van een opvangplaats aangezien verzoekster op dat moment als een illegaal gezin met minderjarige kinderen kon beschouwd worden.

Op 8 juni 2011 veroordeelde de voorzitter van de Arbeidsrechtbank dat Fedasil inderdaad in een opvangplaats diende te voorzien voor verzoekster met haar vier kinderen. Fedasil bracht verzoekster onder in het centrum te Arendonk. (stuk 2) Op 15 september 2011 ontvangt verzoekster een oproeping van de dienst Dispatching van Fedasil per adres van het CC ARENDONK om naar de Antwerpsesteenweg 59B, 1000 Brussel te komen.(stuk 3)

Verzoekster diende een aanvraag 9ter in op 11 oktober 2011.(stuk 4)

Op 12 oktober gaat verzoekster effectief naar de Antwerpsesteenweg 59B teneinde daar een ‘verklaring van een familie die in het kader van het K.B. 24 juni 2004 wordt opgevangen’ te ondertekenen. Deze verklaring wordt voorts ondertekend door I. P. voor Fedasil en door K. J. van de Dienst Vreemdelingenzaken. (stuk 5)

Op 4 november 2011 gaat verzoekster opnieuw asiel aanvragen bij de Dienst Vreemdelingenzaken, zich baserende op het feit dat de 6 maanden afgelopen zijn uit artikel 20 lid 2 van de Verordening EG nr. 343/2003. (stuk 6) Verzoekster keert onverrichter zake terug.

Verzoeksters advocaat neemt contact op met de Dienst Dublin van DVZ. Ze krijgt te horen dat men verzoekster als ‘absconded’ beschouwt en dat de termijn 18 maanden is vooraleer België verantwoordelijk wordt, maar de medewerkster van de Dienst Dublin belooft echter contact op te nemen met het centrum Arendonk om na te gaan sinds wanneer verzoekster daar verblijft. Op basis van dat antwoord, zal ze misschien de beslissing herzien. Op 24 november stuurt verzoeksters raadsvrouw een fax teneinde nieuws te krijgen, doch ontvangt hierop geen antwoord.(stuk 7)

Op 1 december belt verzoeksters raadsvrouw naar DVZ om de medewerkster te herinneren aan het feit dat ze een antwoord zou sturen. Ze zegt dat ze na contactname met Arendonk besluit dat verzoekster ondergedoken was.

Deze gang van zaken dient dus beschouwd te worden als een mondelinge beslissing tot weigering van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster.”

Verzoekster wijst op de “gang van zaken”, doch geeft niet aan wanneer zij meent dat verweerder haar mondeling een beslissing heeft meegedeeld waarbij werd geweigerd haar asielaanvraag te behandelen. Hieruit blijkt dat verzoekster er zelf niet in slaagt om aan te geven op welk ogenblik er door de verwerende partij een beslissing zou zijn genomen, die een rechtshandeling betreft met een duidelijke inhoud en die haar mondeling werd meegedeeld.

Overeenkomstig de stukken in het administratief dossier heeft verzoekster op 16 maart 2011 samen met haar vier minderjarige kinderen een asielaanvraag ingediend. Op 3 mei 2011 neemt verweerder een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten nu niet België doch Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van verzoeksters asielaanvraag. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indient is op 18 januari 2012, bij arrest nr. 73 380 verworpen. Hieruit blijkt dat er reeds een definitieve beslissing werd genomen met betrekking tot de staat bevoegd voor de behandeling van haar asielaanvraag.

Verzoekster betoogt dat zij op 4 november 2011 aan verweerder heeft verzocht om haar asielaanvraag in overweging te nemen, gelet op artikel 20 van de Dublin-II-Verordening waaruit blijkt dat de Belgische autoriteiten verantwoordelijk zijn voor de behandeling van haar asielaanvraag. Vooreerst stelt de Raad vast dat de vraag wie de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag reeds werd beantwoord, zodat de Raad niet anders kan dan te verwijzen naar het arrest nr. 73 380 van 18 januari 2012. Tevens vindt verzoeksters bewering, waar zij verwijst naar haar verzoek op 4 november 2011, geen steun in het administratief dossier. Verzoekster voegt een stuk in bijlage bij haar inleidend verzoekschrift. Dit stuk vermeldt dat het per fax en per drager werd overgemaakt. Evenwel brengt verzoekster geen bewijs van verzending van de fax, noch een ontvangstbevestiging bij waaruit blijkt dat het stuk en bijgevolg haar vraag om behandeling van de asielaanvraag weldegelijk verweerder heeft bereikt. Aangezien geen begin van bewijs voorligt met betrekking tot haar vraag om haar asielaanvraag

alsnog te behandelen, ligt evenmin een begin van bewijs voor van een weigering om de asielaanvraag te behandelen.

Verzoekster wijst op een fax van 24 november 2011 gericht tot verweerder. Dit stuk bevindt zich in het administratief dossier. Verzoekster vraagt in deze fax, refererend naar een voorgaand telefoongesprek het volgende: *“Kunt u mij laten weten of u haar nog als ‘ondergedoken’ of vermist’ beschouwt, hoewel dit volgens mij niet kan, gezien ze opgevangen wordt in het centrum te Arendonk, en ik tevens een aanvraag 9ter ingediend heb?”* Deze fax blijkt aldus een vraag om inlichtingen. Het verstrekken van een inlichting betreft geen aanvechtbare rechtshandeling. Verzoekster toont met deze fax niet aan dat verweerder op een vaststaand ogenblik, onder de vorm van een mondelinge beslissing heeft *“geweigerd verzoeksters asielaanvraag te behandelen”*.

Uit de nota met opmerkingen blijkt evenmin dat verweerder een mondelinge beslissing zou hebben genomen waarbij werd geweigerd verzoeksters asielaanvraag te behandelen. In de nota met opmerkingen wijst verweerder op de beslissing van 3 mei 2011 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten, waarbij tevens werd gesteld dat verzoekster en haar minderjarige kinderen zich uiterlijk op 13 mei 2011 dienden aan te bieden bij de Poolse autoriteiten. Daarnaast wijst verweerder op de mededeling van 18 mei 2011 aan de Poolse autoriteiten dat de termijn tot terugname wordt verlengd gezien verzoekster was ondergedoken. Vervolgens verdedigt verweerder zijn beslissing tot verlenging van de termijn.

Uit de bespreking hierboven blijkt dat verzoekster er niet in slaagt een begin van bewijs naar voor te brengen dat een *“mondelinge beslissing tot weigering van de behandeling van de asielaanvraag van verzoekster”* werd genomen. Aangezien niet is aangetoond dat er een mondelinge beslissing is genomen, wordt vastgesteld dat de vordering geen voorwerp heeft.

In de mate verzoekster de Raad verzoekt om te horen bevelen dat verweerder de asielaanvraag overmaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen teneinde haar asielaanvraag te laten behandelen door de Belgische autoriteiten, dient er te worden gewezen op artikel 39/2, § 2 van de Vreemdelingenwet. De Raad kan slechts overgaan tot het vernietigen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. De Raad is derhalve niet bevoegd het dossier te laten overmaken aan de commissaris-generaal voor een onderzoek ten gronde van de asielmotieven.

De vordering is dan ook onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend en twaalf door:	
mevr. N. MOONEN,	wnd. voorzitter,
dhr. M. DENYS,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN